

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - Postgiro 6 41 93 72

Aalborg 15.07.94

Momsnævnet
Slotsholmsgade 12
1216 København K

Vedrørende ulovlig afgift på LaserDiscs, j-nr. 17-94-287-30:

Jeg har dags dato modtaget Told- og Skattestyrelsens svar til Momsnævnet. Jeg blev bedt om at afgive eventuelle afsluttende kommentarer.

Jeg fastholder, at LaserDiscs ikke er eller har været grammofonplader, hvilket byretten, landsretten, kulturministeriet og EU er enig med mig i, og hvilket Told- og Skatteregion Aalborg tidligere har været enig med mig i.

Jeg bemærker, at Told- og Skattestyrelsens svar støtter min tidligere formodning om, at der ikke ligger objektive kriterier til grund for afgiftspålægget. Svaret tydeliggør, at Told- og Skatteregionen og Told- og Skattestyrelsen ikke sigter til en fortolkning af loven i overensstemmelse med EØF-Traktaten og den lovgivende forsamlings hensigt.

Såfremt kriterierne var objektive eller som beskrevet i regionens svar til Told- og Skattestyrelsen, ville en undersøgelse af videopladen være ført til samme resultat i 1984. Der er tale om nye synspunkter, som ikke finder støtte hos anden offentlig myndighed eller dansk lovgivning. Told- og Skattestyrelsens fortolkning er i strid med EØF-Traktaten, og svaret er ukorrekt på flere punkter:

1)

Jeg påstår ikke, at afgiften er indført i strid med grundlovens § 34. Jeg har påpeget, at afgiften er i strid med grundlovens § 43, idet afgift ikke kan indføres uden ved lov. Kun Momsnævnet er bemyndiget til at træffe afgørelser om afgiftsforhold. Jeg er principielt enig i, at Told & Skat som administrativ myndighed skal fortolke og træffe afgørelser vedrørende love, der hører under Told & Skat. Det gjorde Told- og Skatteregion Aalborg på min foranledning i 1984, og på det grundlag opbyggede jeg min virksomhed.

Told & Skat bør eller skal ikke træffe *nye og vilkårlige* afgørelser om afgiftspålæg. Sagen handler også om tillid til de offentlige myndigheder. Er regionen i tvivl om holdbarheden af en tidligere afgørelse, kan den i overensstemmelse med lovgivningen indbringe sagen for Momsnævnet. Det er ikke sket i denne sag. Regionen indførte administrativt en ny afgift, hvilket er i strid med grundlovens § 43.

Ingen aner, hvad der er lov idag og lov imorgen, når afgørelser træffes og ændres vilkårligt, og det er naturligvis umuligt at drive virksomhed på det grundlag. Det var ikke den lovgivende forsamlings hensigt.

LASERDISKEN

2)

Min henvisning til lovændringen i 1988 havde til formål at gøre opmærksom på, at det var den lovgivende forsamlings hensigt med lovændringen at *afskaffe* afgifter. Der var ikke afgift på LaserDiscs på det tidspunkt. Det vides ikke, om eventuelle afgifter på LaserDiscs, såfremt de havde eksisteret, ville være afskaffet samtidig med afgiften på videobånd, men det står klart, at det ikke var den lovgivende forsamlings hensigt at indføre *nye* afgifter. Jeg mener, at det forhold bør indgå i Momsnævnets overvejelser, så lovgivningen administreres i overensstemmelse med den lovgivende forsamlings hensigt.

3)

Det fremgår af EU-Karnov, at afgiften er i strid med EØF-Traktatens artikel 95. Told & Skat oplyste den 12. oktober 1993, at der ikke er sammenhæng mellem varekode og afgiftspligt. Det synspunkt strider imod EU-domstolens praksis i f.eks. sag 27/67 (Fink-Frucht) og sag 28/69 (Kommissionen imod Italien), hvor samme varekode opfylder selv det formelle krav til begrebet "*lignende varer*".

Hr. Andreasen erkender, at videobånd og videoplader konkurrerer, og det er nok til, at en diskriminerende afgift ikke er tilladt. Det formelle krav er opfyldt i varekoden, og det er derfor overflødigt at diskutere sammenligneligheden. Det afgørende er, at de hovedsageligt indenlandsk producerede videobånd ikke er afgiftsbelagte, mens de hovedsageligt importerede videoplader er afgiftsbelagte. Det er fakta, og derfor er afgiften i strid med artikel 95, stk. 2.

Told & Skat vurderede sandsynligvis ikke de EU-retlige konsekvenser ved den første afgørelse. Såfremt Told & Skat forholdt sig objektivt til sagen, ville det tage konsekvensen af at blive gjort opmærksom på EU-retten og ændre indstillingen. I stedet forsøger Told & Skat at bortforklare på et urigtigt grundlag.

4)

Hr. Andreasen gengiver Laserdiskens forhold og EU-lovgivningen ukorrekt. Laserdisken importerer og har importeret LaserDiscs fra England siden 1984. Denne import er siden *suppleret* med import fra USA. Hr. Andreasens manglende kendskab til toldreglerne er forbløffende. Han burde vide, at varer fra EU-lande ikke fortoldes, men anmeldes til Intrastat. Det fremgår endvidere *ikke* af varekoden, om der er tale om videobånd eller videoplader. Hr. Andreasen kan ikke på baggrund af fortoldningerne udtale sig om Laserdiskens samhandel med de øvrige EU-lande, og hans påstand er direkte forkert.

Dernæst er det fuldstændig irrelevant for sagen, om Laserdisken har import fra andre EU-lande. En afgift er ulovlig, hvis den direkte eller indirekte, potentielt eller faktisk kan påvirke samhandlen. Det kan vanskelig bortforklares, at en "forbrugsbegrænsende" afgift begrænser forbruget og dermed importen, når varen hovedsageligt importeres. Det påvirker forbruget væk fra videoplader over til videobånd, der hovedsageligt fremstilles indenlandsk. Det er i strid med artikel 95. Momsnævnet er hermed gjort opmærksom på EU-retten. Jeg forventer, at Momsnævnet respekterer EU-retten.

LASERDISKEN

5)

Det er naturligvis irrelevant, om Told & Skats interesse for videoplader skyldes Johan Schlüters henvendelse den 22. april 1993 eller en anden henvendelse, som Johan Schlüter for den sags skyld også kunne stå bag. Det afgøres formentlig først, når det strafferetlige ansvar skal placeres, og det bliver formentligt kun aktuelt, hvis sagen skal for EU-domstolen, og det kan Momsnævnet endnu forhindre. Spørgsmålet er irrelevant nu.

Men forløbet fortjener en kommentar.

Regionen henvendte sig først til mig i den opfattelse, at jeg importerede CD-plader. Måske havde klageren i Høje Tåstrup samme opfattelse? Den misforståelse blev i hvert fald rettet.

Regionen ønskede derefter, at jeg skiftede varekode, hvilket jeg afviste på et korrekt grundlag. En objektiv sagsbehandling ville på det tidspunkt have standset sagen. Regionen kunne enten informere Høje Tåstrup om, at det var en misforståelse, fordi Laserdisken ikke importerede CD-plader, eller regionen kunne med henvisning til den tidligere afgørelse informere Høje Tåstrup om, at videoplader ikke er afgiftsbelagte.

Det er under ingen omstændigheder "ubillig" konkurrence at rette sig efter regionens anvisninger. Jeg har i enhver tvivlsituation henvendt mig til regionen og har fulgt dens anvisninger. Naturligvis skal importøren i Høje Tåstrup heller ikke betale afgift for afgiftsfrie varer, og hvis han fortøler videoplader som CD-plader, er det ham, der begår en fejl. Det burde have været svaret fra regionen. Hvis der herefter var uenighed regionerne imellem, var det logisk og korrekt at forelægge sagen for Momsnævnet.

6)

Regionen henviser endelig til Momsnævnets afgørelse af 21. april 1988 vedrørende CDV-plader som begrundelse for den ændrede holdning. Hvorfor skulle der gå mere end fem år (og en klage), før regionen reagerede på det?

Afsluttende bemærkninger:

Jeg har ikke været involveret i nogle af Momsnævnets tidligere afgørelser, og jeg kan ikke vide, om disse afgørelser er vurderet i forhold til EU-retten, eller om der i disse afgørelser ligger forhold, der kunne stride imod EU-retten. Jeg kender kun denne sag, og jeg er ikke i tvivl om, at afgiften er ulovlig. Min tilværelse er bygget op omkring markedsføring af LaserDisc-systemet, og det er der stor modstand imod i den magtfulde videobranche, og jeg er vant til chikane. Jeg har én sag på vej til EU-domstolen, hvor jeg efterfølgende vil gøre strafferetligt ansvar gældende, og dette kan nemt blive den næste.

En samlet vurdering af forløbet peger på, at sagen ikke er behandlet objektivt og sagligt. Jeg har lidt store tab derved. Naturligvis vil jeg gøre både erstatningsansvar og strafferetligt ansvar gældende. Told- og Skatteregion Aalborg og Told- og Skattestyrelsen har brugt så mange forskellige, vildledende, modstridende og direkte forkerte argumenter, at jeg har en begrundet tro på, at andet end saglige hensyn gør sig gældende. Flere eksempler er allerede gennemgået, og jeg vil afslutningsvist sammenholde Villy Ilsoes og John Holm Andreasens kommentarer i brevene af 12/10-93 og 30/6-94.

LASERDISKEN

Villy Ilsøe skriver, at regionen ikke har taget udgangspunkt i tarifiering eller teknisk specifikation, men alene har henset til pladernes indhold og anvendelse. EU-retten har ikke været drøftet i Villy Ilsøes region, og hans forklaring er i overensstemmelse med EU-rettens beskrivelse af sager, hvor forskelle i afgiftssatser ikke må forekomme.

John Holm Andreasen skriver modsat, at udseende, størrelse og form er grundlaget, og han bortforklarer modsætningen til EU-retten på baggrund af en total misforståelse og urigtig gengivelse af de faktiske forhold.

Ingen udenfor toldvæsenet har nogen sinde påstået, at videoplader er grammofoonplader. Jeg mener, at der er grundlag for at få prøvet de pågældende embedsmænds motiver i retten, når EU-domstolen har afgjort sagen. Retspræsidenten ved Byretten i Aalborg har i to år haft sagen om udlejning af videoplader, og han vil nok blive noget forundret over en ny påstand om, at videoplader pludselig skulle være det samme som grammofonplader. Vi var alle enige om, at det var de i hvert fald ikke. Til gengæld er han ved at færdiggøre sin første sag til EU-domstolen, så han er inde i rutinen. Det bliver iøvrigt 3. gang, at EU-domstolen i så fald kommer til at afgøre forsøg på at beskytte den danske videobranche.

Hverken Told- og Skatteregion Aalborg eller Told- og Skattestyrelsen har lyttet til eller taget hensyn til *argumenter*. Beslutningen er taget subjektivt, og den fastholdes stædigt. En sådan forvaltning af vores lovgivning kan jeg som borger i landet ikke stiltiende acceptere, men da jeg er et fredeligt menneske, håber jeg naturligvis, at Momsnævnet vil medvirke til at undgå flere slagsmål ved at træffe en korrekt og lovlig afgørelse i overensstemmelse med EU-retten, dansk retspraksis og den lovgivende forsamlings hensigt.

Ligesom klageren i Høje Tåstrup frabeder jeg mig "ubillig" konkurrence.

Til generel information om EU-retten vedlægger jeg fremhævede uddrag fra EU-Karnov 1993. Det drejer sig om siderne 751, 752, 753, 755 og 756.

Med Venlig Hilsen

Hans Kristian Pedersen